

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3075/2020
26.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Божидара Вујичића, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петроније Пауновић, адвокат из ..., против тужене Комерцијалне банке а.д., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1988/2019 од 29.04.2020. године, у седници одржаној 26.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1988/2019 од 29.04.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П 1591/18 од 25.03.2019. године, усвојен је тужбени захтев и обвезана тужена да тужиоцу на основу неоснованог обogaћења по уговорима о динарским готовинским кредитима и то Уговору о динарском готовинском кредиту од 07.09.2017. године и од 10.11.2016. године, а на име трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење, изврши повраћај новца, са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.540,00 динара, са законском затезном каматом од 22.08.2018. године до исплате.

Виши суд у Лесковцу је пресудом Гж 1988/19 од 29.04.2020. године, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду, у односу на главни тужбени захтев. Преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.540,00 динара, како је изреком наведено.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14, 87/17), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита, који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и у фиксном износу или се наплаћују само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 22.03.2018. године, прецизираном поднеском од 20.06.2018. године, тужилац је тражио исплату новчаног износа од укупно 78.160,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Ревизија изјављена против другостепене одлуке којом је преиначена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу, које не чини његово главно потраживање, је недозвољена. Ово из разлога, јер ревизија изјављена против решења о трошковима спора никада није

дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сагласно члану 403., у вези са чланом 28. став 1. и чланом 420. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић